

Vreemd duivengedrag. Reeds twee jaar hebben wij één postduif samen met een aantal kippen. Het dier is normaal op een duivenslag tussen duiven opgevoed en eerst in volwassen staat bij de kippen ondergebracht. Het gedrag van de duif is onder deze omstandigheden zeer merkwaardig. Zij zit altijd tussen de kippen op de grond, loopt zeer veel en vliegt practisch niet, hoewel haar vliegvermogen zeer goed is en zij onmiddellijk weer naar huis vliegt als zij ergens wordt losgelaten.

Deze duif heeft een sterke aanhankelijkheid ontwikkeld voor een grote Barnevelder hen. Wanneer deze op het legnest zit of broedt, zit de duif steeds vlak bij haar; zelfs zagen wij hoe de duif, waarvan wij de eieren uiteraard wegnamen, trachtte te broeden op een Barnevelder ei!

Het vreemdste geval zagen wij echter dit voorjaar tijdens een vorstige morgen. De Barnevelder had kennelijk een koude kam en stopte nu haar kop onder een vleugel van de duif, die dat heel gewoon scheen te vinden. De dieren bleven op deze manier zeker vijf minuten rustig staan.

Dr Ir J. DOEKSEN.

Een Kepenjaar? Onder de Vinken, die deze herfst over de Zuidwest-Veluwe trekken, bevinden zich opvallend veel Kepen. Is ook elders in het land het aantal Kepen ongewoon groot?

Wageningen.

Dr D. M. DE VRIES.

Jonge Koolmezen wordt geleerd kaas te eten. Iet, het groezelig uitzierende Koolmees-wijfje, zo genoemd, omdat ze gewoon was haar komst met deze roep aan te kondigen, had het eind Juli-begin Augustus maar erg druk met haar jongen, ergens in de buurt. De dop van de kokosnoot, die nu aan een open serre-deur hing, en het voerbakje op een tafeltje in de serre kwamen haar nu weer uitstekend van pas. Herhaaldelijk vloog ze af en aan om kaas te halen. Later bracht zij haar knappe man mee om een handje te helpen. Deze was aanvankelijk nogal schuw, maar onder de drang der omstandigheden en bij het zien van de andere vogels, die de serre binnenkwamen, was hij gauw gewend. Toen, op 6 Augustus, werden er twee flinke jongen door beide ouders aan ons voorgesteld. Dat was, met trillende vleugels en aanhoudend, druk pè-pè-pè-pè-geroep, een ge-

bedel van je welste! Een allerkostelijkst gezicht. Iet vond, dat haar taak nu afgelopen was en liet het voederen vrijwel geheel aan haar man over. Ofschoon de aanvoerweg naar de Kornoelje en de Thuja maar kort was, ging ook hem het achteraan-gevlieg spoedig vervelen. Het valt ook niet mee om nooit met rust gelaten te worden en geen ogenblikje tijd te hebben zelf eens rustig een hapje te eten. De volgende dag moest het jonge goed zich zelf maar bedienen! Vader begon met meer dan eens naar de kokosnoot te vliegen zonder er echter iets uit te nemen om het naar de jongen te brengen. Deze werden aldus gedwongen zelf naar de voedselbron te vliegen. Dat schijnt echter voor jonge vogels nog niet zo eenvoudig te zijn in verband met de schatting van de afstand en het labiele evenwicht van de bungelende noot. Het was veel gemakkelijker het voorbeeld van de Huismussen te volgen en brood en aardappelkrum van de serre-trap te pikken. Maar brood zonder kaas smaakt een Koolmees nog minder dan ons. Dus toch nog maar eens geprobeerd! Na enige vergeefse pogingen kwam dan een jong naast zijn vader op de rand van de dop te zitten. Deze gaf echter niets weg en liet het jong alleen. Dit onmiddellijk achter hem aan, dus moest het lesje weer overgedaan worden. Nu duwde Papa het hardleerse jong, dat liever de kaas in zijn bek gestopt wilde hebben dan zelf te pikken, met aandrang op de kop. Het duurde nu niet lang meer of beide jongen aten zelf en alles ging verder vlot. Zij gingen af en toe zelfs in de notendop zitten alsof het hun nest was. De volgende dagen werd de Koolmees-man nog wel achtervolgd en hij voerde ook nog wel eens, een insect bijvoorbeeld, maar de jongen waren verzorgd en bleven onze gasten, toen ook vader zich niet meer liet zien. Verlost van zijn gezinsplichten en wellicht opgenomen in een vrolijke troep mezen en zangers, zwierf ook hij door de Gelderse bossen. Iet door haar baby-zorg en hij door zijn verstandige afsluiting van de opvoeding hadden hun vakantie wel verdiend. Voorlopig bleven de noot en het bakje dienst doen, niet alleen voor de Huismussen, die het gebruik ervan van de Koolmezen hadden afgekeken. Mocht het bakje al eens leeg zijn, een sierlijke dansvlucht over tafel maakte ons er wel attent op.

Wageningen.

Dr D. M. DE VRIES.